

Andrei Fursov: ZAČÍNÁ KONFRONTACE, JAKÁ TU JEŠTĚ NEBYLA

- CZ24 News | 8. října 2023

ČÍNA: Jak je Čína nebezpečná pro Západ.

O Čínu se zajímám z hlediska svých profesních zájmů – analyzuji globální boj o moc, informace a zdroje. Čína je nucena být velmocí s globálními ambicemi, musí být přítomna na maximálním počtu světových a regionálních platform a zaujímat maximální prostor. To je princip čínské hry “wei qi”, která je ve světě známá jako japonská hra “go”; úkolem je umístit své “kameny” do různých částí hrací plochy, spojit je do “řetězců” a obklíčit soupeře. Nebeská říše “vystavila” mnoho svých “kamenů” v Africe, na Blízkém a Středním východě a v Latinské Americe.

Dnes hraje čínská elita velmi komplikovanou hru. Na jedné straně objektivně vede politickou, ekonomickou a finanční ofenzívu proti postavení USA ve světě, zatímco její ekonomické úspěchy vytvářejí vážné sociální problémy spojené s křehkou sociální strukturou, demografií a ekologií. Na druhé straně čínská elita dělá vše pro to, aby se vyhnula vojenské konfrontaci s USA, přičemž řada vznikajících problémů je stále obtížněji a složitěji řešitelná nevojenskou cestou. Tato situace bude vyžadovat, aby čínská vládnoucí elita byla na vrcholu svých schopností a virtuozity.

Vladimir Putin přijal pozvání čínského prezidenta Si Ťin-pchinga na návštěvu Číny. Návštěva ruského vůdce se uskuteční v říjnu. Zúčastní se fóra “Jeden pás, jedna cesta”.

V roce 2008 přišla krize a západní špičky velmi dobře pochopily, že kapitalismus je třeba velmi rychle změnit, a hlavně je nutné zavést přímou kontrolu nad zónou levné energie – Ruskem a levné pracovní síly – Čínou. “Ale protože Čína a Rusko jsou velmoci, ať už byl u moci tam a tam kdokoli, lidé nechtěli, aby jim ukousli hlavu. Proto se Putin v roce 2012 vrací. Si Ťin-pching posouvá svůj program. A začíná tato konfrontace. Zároveň čínské i ruské vedení velmi dobře pochopilo, „černou

známku“ ...

Obecně je třeba říci, že současná konfrontace mezi čínskou (východoasijskou) elitou a západní elitou organizovanou v klubech, lóžích a síťových strukturách (především jejím angloamericko-židovským jádrem) je zajímavým a dosud nevídaným procesem. Poprvé se západní vyšší třída setkala s protivníkem, který sice představuje nezápadní civilizaci, ale je globálním hráčem; dosud byl globální pouze kapitalistický Západ, který se při své expanzi opíral o geokulturu osvícenství.

Konfrontace mezi Západem a SSSR, respektive mezi západními a sovětskými elitami, byla konfrontací mezi zosobňovateli dvou verzí geokultury osvícenství; sovětský projekt byl variantou velkého levicového projektu modernity – jakobínského projektu; boj začal v evropsko-křesťanském areálu.

Netvrdím, že kontraelity, které provedly revoluci v Rusku a které zosobňovaly první, “internacionální” fázi (1917-1927/29) revoluce v Rusku a které hrály aktivní roli ve druhé, “národní” fázi (1927/29-1939), byly buď přímo vytvořeny Západem, nebo se jim dostalo dobrého západního vzdělání. Byli do značné míry spojeni se západními elitami (finančními, politickými, zpravodajskými službami); spojovali se především se světovými, nikoli ruskými procesy; je také vhodné připomenout Trockého větu, že skuteční revolucionáři sedí na Wall Street, a roli, kterou Wall Street sehrál v revoluci a občanské válce v Rusku.

Eliminace “západního” levicově-globalistického segmentu sovětské elity byla nezbytnou podmínkou pro vyloučení možnosti, že by se Rusko stalo “zápalnou šňůrou pro světovou revoluci” a/nebo surovinovým přívěskem Západu, nezbytnou podmínkou pro přechod od strategie “světové revoluce” ke strategii “rudého impéria” a v konečném důsledku pro to, aby se Rusko/SSSR stalo supervelmocí. Zároveň, jak říkají Anglosasové, každé získání je ztrátou a každá ztráta je získáním. Výměna elit během národní fáze revoluce, nástup k moci a vznik “rudého impéria”.

Ve skutečnosti SSSR v bitvě elit prohrál: část jeho vládnoucí vrstvy přešla na stranu hlavního nepřítele a druhá část – odpůrci – se ukázala jako nedostatečná a neudržitelná.

Situace v Číně je zcela odlišná.

Za první, navzdory revoluci, která je podle čínské tradice prvkem dynastického zlomu, jakých bylo v čínských císařských dějinách mnoho (mezi Han a Tang, mezi Tang a Sung; vítězství komunistů v roce 1949 jen završilo stoleté období chaosu), se čínská elita opírá o tři tisíce let staré technologie a mocenské stratagemy^{**}). Především jsou zde dobře zavedené mechanismy interakce mezi centrem a regiony, stejně jako mechanismy předávání moci. Mimochodem, ruská a zejména sovětská vládnoucí elita se nikdy nemohla pochlubit ani jedním z toho.

Za druhé, za poslední čtvrtstoletí získala čínská elita, zejména její střední a mladší generace, značné zkušenosti s hrou na světové scéně. Zda to stačí k úspěchu – to ukáže čas.

I když podle takového parametru, jako je zkušenost se světovým bojem, je čínská elita horší než moderní západní elita, která se začala formovat před 300-400 lety jako světová elita – díky vzniku světového trhu, který, jak poznamenal Marx, byl vytvořen ve stejné míře kapitalismem jako byl kapitalismus vytvořen trhem. Z hlediska své historické komplexnosti nemá západní vládnoucí elita obdoby a tato mnohvrstevnatost, tvořící však jednotný celek, je sama o sobě mocnou geohistorickou zbraní.

Západní elita historicky vstřebala mnoho tradic, a to vítězných: římské, románsko-germánské, anglosaské, židovské, benátské, tradice spojené s katolickou církví a zároveň s různými herezemi a

protestantismem.

Každá tradice měla své vlastní formy organizace – tajné i zjevné, často řádové struktury. V 18.-19. století se přidaly formy zednářské a parazednářské, v 19.-20. století – klubové (od Rhodesovy a Milnerovy společnosti až po Bilderberg a Trilaterální komisi) nebo dokonce neo-řádové organizace. Většina těchto organizací byla původně nadnárodní nebo získávala nadnárodní charakter. Ve dvacátém století se ukázalo, že jsou úzce propojeny se zpravodajskými službami a akademickou obcí.

Cirkulace elit v pentagramu “nadnárodní struktury – byznys – státní struktury – zvláštní služby – akademická obec” vypěstovala obratnou, řekl bych dokonce sofistikovanou elitu. Neidealizují ani nepřeceňují lidi jako Arnold Toynbee mladší, bratři Dullesové, Kissinger a Brzezinski, ale podobné postavy si nelze představit v ruské nebo sovětské realitě, natož v té postsovětské.

Západní elita během několika staletí kapitalistické éry vyvinula mnoho účinných mocenských, informačních a finančních technologií, asimilovala sociálně-strategické zkušenosti Benátčanů a židovských komunit a integrovala je i s jejich nositeli. Potíž je v síle západní elity.

Čínská elita takovou vnitřní složitost nemá.

Na rozdíl od západní elity, která se formovala v neustále se měnícím prostředí revolucí a mezistátních válek, se vyvíjela v relativně homogenním, jednoplánovém imperiálním prostředí. Čína je impérium, nikoliv soustava států, a není náhodou, že z čínského pohledu jsou celé dějiny Západu nepřetržitým chaosem. Ale právě tento druh složitých dějin formuje vítěze. Složitost a rafinovanost čínské vládnoucí elity spočívá jinde, především ve schopnosti využívat úspěchů i slabin nepřítele (35. stratagema – “řetězce”).

Navzdory neustálým vnitřním bojům, národním rozporům apod. byla západní elita na cestě k posílení vnitřní soudržnosti a organizace, a to opět na nadnárodní úrovni. Toho bylo dosaženo dvěma způsoby.

První způsob – využití starých nadnárodních forem (zednáři, ilumináti atd.) a jejich naplnění novým obsahem; dále pronikání do starých forem (Vatikán) plus vytváření nových nadnárodních forem, které se aktivizovaly po skončení první světové války a zejména po druhé, v podmínkách studené války.

Druhým způsobem je vytváření příbuzenských vazeb mezi elitními rodinami. Důležitým mezníkem je zde smrt královny Viktorie, která byla zarytou odpůrkyní sňatků mezi aristokraty a “obchodníky” (tj. finančníky, průmyslníky atd.). Rok po královnině smrti se sešla evropská aristokracie a rozhodla, že sňatky mezi aristokraty a “obchodníky” (tj. finančníky, průmyslníky atd.) by měly být povoleny.

Čínská elita tak vnitřně komplikovaná není.

Na stejném “kongresu” bylo de facto rozhodnuto o jakési “dělbě práce” v nové aristokraticko-finanční třídě. Z dlouhodobého hlediska to například pro Habsburky znamenalo jednu věc, pro některé Grimaldiové jinou, méně čestnou, ale nezbytnou pro západní vyšší třídu, která se rychle změnila ve světovou.

Celé dvacáté století bylo dalším upevňováním západní elity, někdy i navzdory národnostním a korporativním konfliktům, jejím aktivním využíváním “výrostků” charakteristických pro éru masové společnosti (tzv. “demokracie”) – příkladem jsou Trockij, Mussolini, Hitler. Západní elita je ze své podstaty strategická, plánuje na mnoho desetiletí (je to aristokracie, která myslí lineárně, jak trefně poznamenal americký sociolog Edward Banfield), jedním z nejzářivějších důkazů toho je program „Lyoto“. V roce 1949 byl přijat časově neomezený program boje proti SSSR s prvními průběžnými

výsledky, které měly být shrnuty po padesáti letech. Ironií osudu se ukázalo, že byly konečné: 2.-3. prosince 1989 Gorbačov na setkání na Maltě (symbolické místo, západní elitáři mají zálibu v geohistorii a humoru) formalizoval kapitulaci SSSR před západní elitou.

Na rozdíl od západních elit neměly ruské ("ruská politika posledního půlstoletí neměla ani plán, ani důslednost" – řekl Wrangel starší o Rusku druhé poloviny 19. a počátku 20. století) a sovětské (s výjimkou období od poloviny 20. do poloviny 50. let) elity žádnou strategii. Čínští soudruzi ji však mají; otázkou je, jak rychle a úspěšně ji převedou na globální úroveň.

"Nepotřebujeme distribuci čínských filmů v jiných zemích kvůli penězům, máme dlouhodobější plány. Pro nás je důležité, aby se zahraniční diváci seznámili s čínskou kinematografií a stále více si zvykali na čínské reálie, čínskou kinematografii, čínskou kulturu. Naší hlavní myšlenkou je propagace čínské kultury. Mnoho čínských společností o tom nyní přemýšlí a snaží se natáčet s ohledem na globální publikum. Čínská vláda má speciální oddělení na podporu čínských filmařů propagujících čínskou kulturu v zahraničí." Viceprezident čínského filmového studia As One Production pro ruskou premiéru filmu "Zmizelá ve hvězdách" (za základ filmu byl vzat ze sovětského filmu "Past na osamělého muže").

Rozvíjející se konfrontace mezi západní elitou, především jejím anglosasko-židovským jádrem, a čínskou elitou je bezprecedentním jevem v dějinách světového boje, je to vzrušující film, kde nás čeká mnoho překvapení.

V mnoha ohledech je to právě tento boj, který určí budoucnost – postkapitalistickou i obecně. Musíme se snažit, aby se tento boj nezměnil ve „Velký Hon“, o němž Kiplingův hroznýš Kaa řekl, že *"po tomto honu nezůstane ani človíček, ani vlček, zůstanou jen holé kosti"*. To je minimální program. Maximální program: podle principu opice sledující boj tygrů, nebo plně v souladu s čínskými stratagemami, například 5. nebo 14. (z celkem 36 – pozn.překl), nebo – vytěžit maximální prospěch z konfrontace Lva a Draka.

*) Andrej Fursov (1951] – sovětský a ruský historik, sociální filosof, publicista – ředitel Centra ruských výzkumů Moskevské humanitní university.

**) Stratagema – záludný a amorální trik, konstrukce, sloužící v argumentaci k oklamání či přesvědčení nepřítele, nebo jako velice účinný komunikační prostředek.

AUTOR: Andrei Fursov

[ZDROJ](#)

Překlad: St.Hroch/BelobogSk